

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Domińczyk (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 października 2003 r., sygn. akt II Ca (...) z wniosku T. i K. małżonków M. z udziałem D. M. i M. K. o zniesienie współwłasności zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 lipca 2004 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 28 lipca 2004 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem wydanym w postępowaniu o zniesienie współwłasności.

W ocenie Sądu skarga A. M. nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, bowiem z okoliczności wskazanych w uzasadnieniu skargi wynika, że skarżąca wiedziała o toczącym się postępowaniu i nie wstąpiła do niego wyłącznie z własnej winy, a zatem nie została pozbawiona możliwości działania ze skutkiem w postaci naruszenia jej praw.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuca, że została poinformowana o sprawie i o rozstrzygnięciu dopiero po wydaniu przez Sąd Najwyższy postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji, na co wskazywała w uzasadnieniu skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dacie rozpoznawania przez Sąd Najwyższy zażalenia należało uznać je za niedopuszczalne. Postępowanie wszczęte skargą o wznowienie postępowania było następstwem wcześniejszego postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 października 2003 r. wydanym w sprawie o zniesienie współwłasności, oznaczonej sygn. akt II Ca (...).

Z mocy art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest zasadą, że znowelizowane tą ustawą przepisy k.p.c. stosuje się z dniem 6 lutego 2005 r. bezpośrednio i to bez żadnych wyjątków w postępowaniu zażaleniowym. Ustawodawca poczynił od tej zasady wyjątki jedynie w odniesieniu do złożenia i rozpoznania kasacji, a także do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania, bowiem jedynie w tym przedmiocie stosuje się przepisy dotychczasowe, jeżeli zaskarżone kasacją orzeczenie wydane zostało przed dniem wejścia w życie powołanej ustawy.

Przepisy art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c. określają przesłanki dopuszczalności wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego, przesądzając - co do zasady - dopuszczalność wnoszenia zażaleń jedynie w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna. Tymczasem po dniu 6 lutego 2005 r. sprawa niniejsza nie jest już sprawą, w której przysługuje skarga kasacyjna ze względu na wskazaną wartość przedmiotu zaskarżenia, która to wartość została określona kwotą 140.200 zł zarówno w skardze o wznowienie postępowania, jak i w zażaleniu na postanowienie odrzucające tę skargę. Tymczasem w postępowaniu o zniesienie współwłasności skarga kasacyjna jest dopuszczalna w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia przekracza kwotę 150 tys. zł, bowiem taki próg przesądzający o dopuszczalności i skargi kasacyjnej w tym postępowaniu przyjął ustawodawca w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.

W tej sytuacji, skoro w dacie rozpoznawania zażalenia przez Sąd Najwyższy sprawa, w której zostało ono wniesione, nie jest już sprawą, w której przysługuje skarga kasacyjna, przeto zażalenie do Sądu Najwyższego uznać należało za niedopuszczalne, co skutkowało obowiązkiem jego odrzucenia na podstawie art. 373 k.p.c. znajdującego odpowiednie zastosowanie, do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.